

1 Brāļi, es negribu, ka jūs esat neskaidrībā par garīgajām dāvanām.

2 Jūs zināt, kā jūs, kad vēl bijāt pagāni, vilktin vilka pie mēmajiem elkiem.

3 Tādēļ es jums saku: neviens, kas runā Dieva Garā, neteiks: nolādēts lai ir Jēzus, - un neviens nevar teikt: Kungs ir Jēzus, - kā vien Svētajā Garā.

4 Ir dažādas dāvanas, bet viens pats Gars;

5 ir dažādas kalpošanas, bet viens pats Kungs;

6 ir dažādi spēki, bet viens pats Dievs, kas dod visas spējas visiem.

7 Bet ikvienam ir dota Gara izpausme, lai nestu svētību.

8 Citam Gars dod gudrības runu, citam atziņas runu, tas pats Gars.

9 Citam dota ticība tai pašā Garā; citam dāvanas dziedināt tai pašā vienā Garā;

10 citam spēki brīnumus darīt, citam praviņot, citam garu pazišana, citam dažādas mēles un citam mēļu tulkošana.

11 Visu to padara viens un tas pats Gars, piešķirdams katram savu tiesu, kā gribēdams.

1. Kor. 12,1-11

1

Tēma – par garīgām dāvanām.

Lieta tāda, ka Pāvils atbild uz korintiešu draudzes locekļu jautājumiem.

Viņš pats atrodas Efezā.

Pirms tam iet runa par Svēto Vakarēdienu.

2-3

Acīm redzot, kristiešu vidū bija noticis nepatīkams starpgadījums – kāds, nonācis transā, bija nolādējis Jēzu.

Pāvils šeit runā par vienu parādību, ko sauc par “runāšanu mēlēs”.

To šodien praktizē Vasarsvētku draudzes. Cilvēki zaudē prāta kontroli, un sāk atkārtot zināmas zilbes, vārdus, piemēram, *alleluja. Maranatha – anatema.*

Daži to uzskatīja par eņģeļu valodu, šodien daži to uzskata par priekšnosacījumu, ka ir saņemts Svētais Gars.

Tagad Pāvils cenšas izskaidrot, kā tad ir ar to runāšanu mēlēs. Kāda nozīme tam ir?

Kā Jums liekas, kas vispār ir Svētais Gars?

Kā mēs varam pateikt, ka kādam tas ir, citam nav?

Pāvils runā par Korintas kristiešu pagātni, kad viņi vēl bija pagāni.

Korinta bija ostas pilsēta ar ļoti dažādām ticībām, visādiem kultiem, biedrībām.

Kā Jums šķiet, vai jūs to kādreiz esat piedzīvojuši, ka cilvēku vada vai virza īpašs gars?
Piemēram, alkohola pievilcības spēks. Atkarība no kādas sekta vadītāja utt.

4-6

Pāvils parāda, ka ticības dzīvē valda dažādība.

Nav visiem jābūt pēc vienas *šnites*. Nav tā, ka viena dāvana ir pārāka par otru.

Dažādas dāvanas – *harismas*. Viņam ir īpaša *harisma*, kaut ko izstaro. Harismātiskā kustība.

Haris – prieks, pateicība, žēlastība.

Dažādas kalpošanas – viens pats Kungs. Tas šeit ir domāts Jēzus Kristus.

Viņš ir vislielākais kalps, atdodot savu dzīvību par mums.

Kalpošana – *diakonia*.

Dažādi spēki – izcelsme ir no Dieva. Arī varas un valdības – der atcerēties, no kurienes tas nāk.

7-11

Gara izpausme ir dota ikvienam. Katram, kas tic Jēzum Kristum, ir arī Viņa Gars.

Mērķis, lai nestu svētību citiem, draudzei, kopībai, pilsētai, saviem tuviniekiem.

Pāvils min dažādus piemērus, kādas ir tās gara dāvanas:

- ticība – paļāvība grūtos brīžos, ka var visu likt Dieva rokās;
- spēja dziedināt – piem. rokas uzlikt;
- spēja brīnumus darīt;
- praviotot – nākotni sludināt? Pēc Vecās Derības arī brīdināt.
- garus atpazīt – kur mēs atrodamies?

Dažādas mēles – Pāvils to nenoliedz. Tomēr parāda, ka mēļu tulkošana ir tikai viena no daudzām Gara izpausmēm.

Tas viss ir Gara dots.

Kādas ir Jūsu Gara dāvanas?

Kā Jums šķiet, vai tās ir dotas tikai īpašiem cilvēkiem?

Kādas vēl varētu būt Gara dāvanas?

- skaisti dziedāt, palīdzēt, puķes kārtot, ...

Kā mēs varam kalpot draudzei? Kopībai?

Daži piemēri:

- Vienā draudzē mācītājs iesvētīja garīgi mazattīstītu cilvēku. Parasti viņš jautāja, ko kurš varētu draudzes labā darīt. Šoreiz bija problēma. Uzreiz viņš saprata. Tas bija cilvēks, no kura neviens nebaidījās. Viņš bija tik sirsnīgs, pretim nākošs, atvērts. Viņš taču var būt sagaidītājs baznīcā pirms dievkalpojuma.

- Francija dzīvoja sieviete vārdā Marta Robena, dzimusi 1902. g. 13. martā Châteauneuf-de-Galaure, 1918. gadā viņai parādījās pirmie encefalīta simptomi. Slimība pasliktinājās, un viņa bija spiesta palikt uz gultas. 1939. gadā šī sieviete jau bija paralizēta un akla. 50 gadus viņa dzīvi pavadīja neceļoties no gultas. Slimības dēļ tā nevarēja neko norīt, ne dzert, ne ēst. Vienīgais ēdiens bija Svētais Vakarēdiens reiz nedēļā. Viņa arī nevarēja gulēt. Tā vietā pastāvīgi lūdza Dievu, aizlūdza par visu pasauli. Viņa daudz lūdza par priesteriem: “Lai viņu mise nav tik daudz bagātīga ārēja ceremonija, kuras laikā tie ir aizņemti, izklaidīgi, ar distanci, bet vairāk kā darbība dziļā maigumā.” Šī sieviete bija ļoti ticīga un nodeva sevi pilnībā Dievam. Viņa teica: „Kungs, es Tev uzticu savu slimību, ja Tu to vari lietot, dari kā Tu gribi. Katru piektdienu viņa pārdzīvoja Kristus ciešanu pieredzi. Viņai bija arī stigmas, Kristus brūces. Ziņa par viņu izplatījās par visu Franciju. Savas dzīves laikā tā pieņēma gandrīz 100.000 ciemiņu savā istabā. Viņas ticības iespaidā daudz cilvēku Francijā, kas bija kļuvusi par ļoti neticīgu zemi, atkal sāka sekot Jēzum. Oficiālā katoļu baznīca skatās uz viņu līdz šai dienai ar diezgan lielu skepsi. *Kā tas var būt, ka vienkāršs cilvēks var dot tādu liecību, nebūdamis priesteris...?* 1981. gadā sieviete mira.

Apkopojot iepriekš sacīto, Pāvils norāda, ka Gara dāvanas nes svētību citiem, tās nav domātas tikai izredzētiem, bet katram, kas tic Jēzum Kristum, arī tās tiek dotas. Šeit nav jāizvirza sacensība, bet mums dažādībā ir jāskatās mūsu bagātību, ka mēs visi kopā esam Kristus miesa. Par lielāko gara dāvanu Pāvils uzskata mīlestību.